

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4MCdo/13/2011
Identifikačné číslo spisu:	9011899566
Dátum vydania rozhodnutia:	26.03.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9011899566.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov 1/ F. F., bytom J., 2/ S. F., bytom Z., zastúpených JUDr. Tomášom Klieštencom, advokátom v Piešťanoch, M. Waltariho 7, proti žalovanému Slovenskému pozemkovému fondu, so sídlom v Bratislave, Búdkova 36, o uloženie povinnosti poskytnúť finančnú náhradu, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 36 C 46/2006, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 26. októbra 2007 č.k. 36 C 46/2006-201, takto

rozhodol:

Mimoriadne dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom 1/, 2/ náhradu trov dovolacieho konania vo výške 3 671,86 € na účet advokáta JUDr. Tomáša Klieštenca, vedený v T., č.ú. XXXXXXXXXXX/XXXX., do troch dní.

Odôvodnenie

Okresný súd Trnava rozsudkom z 26. októbra 2007 č.k. 36 C 46/2006-201 uložil žalovanému povinnosť poskytnúť žalobcom 1/ a 2/ ako oprávneným osobám v zmysle rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu v Trnave z 8. júla 2004 č.j. K 2004/01142 a rozhodnutia z 1. októbra 2004 č.j. K 2004/01142 náhradu za pozemky, ktoré im pre zákonné prekážky nebolo možné vrátiť, ocenené podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 82/2002 Z.z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku v súlade so znaleckým posudkom z 20. júla 2004 č. 78/2004 vypracovaným Ing. Lýdiou Pohlovou, žalobcovi 1/ vo výške 39 644 000,- Sk a žalobcovi 2/ vo výške 39 644 000,- Sk, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobcom náhradu trov konania nepriznal. Rozhodnutie odôvodnil tým, že oprávnené osoby si uplatnili reštitučný nárok v zmysle zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom dňa 24. júna 2004. Obvodný pozemkový úrad v Trnave rozhodnutím z 8. júla 2004 (právoplatné 12. júla 2004) a z 1. októbra 2004 (právoplatné 2. októbra 2004) oprávneným osobám pre zákonné prekážky uvedené v § 6 ods. 1 písm. a/, d/, e/ zákona č. 503/2003 Z.z. nepriznal právo na navrátenie vlastníctva k pozemkom bližšie špecifikovaným v rozhodnutí, ale priznal oprávneným osobám právo na náhradu za pozemky, ku ktorým pre zákonné prekážky nebolo možné vrátiť vlastníctvo. Súčasťou odôvodnenia rozhodnutia pozemkového úradu je aj citácia ustanovenia § 6

ods. 2 zákona č. 503/2003 Z.z. v tom čase platnom s tým, že oprávneným osobám sa poskytne finančná náhrada vo výške ustanovenej podľa osobitného predpisu, ktorým je vyhláška č. 86/2002 Z.z. Súd konštatoval, že v čase uplatnenia reštitučného nároku ako aj v čase potvrdenia nároku žalobcov Obvodným pozemkovým úradom Trnava právny predpis priznával žalobcom nárok na finančnú náhradu vo výške stanovenej postupom podľa vyhlášky č. 86/2002 Z.z. v znení vyhlášky č. 578/2003 Z.z., a preto sa priklonil k výške finančnej náhrady určenej znaleckým posudkom Ing. Lýdie Pohlovej, ktorá finančnú náhradu vypočítala podľa vyhlášky č. 86/2002 Z.z. na základe objednávky oprávnených osôb.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal na základe podnetu žalovaného mimoriadne dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podľa § 243e ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243f ods. 1 písm. b/, c/ O.s.p. Navrhol uvedený rozsudok okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. V dôvodoch mimoriadneho dovolania namietal, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, ale je postihnuté aj inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Poukázal na to, že súd bez ďalšieho zisťovania a posudzovania nárokov oprávnených osôb na finančnú náhradu za vykúpené pozemky vychádzal z presného ustanovenia § 6 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z.z. platného v čase od 1. mája 2004 do 31. októbra 2004, keďže práve v tomto období žalobcovia požiadali o vydanie pozemkov, resp. finančnú náhradu a ich žiadosti bolo v tomto období vyhovieť rozhodnutím Obvodného pozemkového úradu v Trnave. Ak by sa súd podrobnejšie oboznámil s vyhláškou č. 86/2002 Z.z., zistil by, že ustanovenie § 2 písm. e/ tejto vyhlášky vylučuje jej použitie pre reštitučné účely a v takom prípade by sa musel podrobnejšie zaoberať aj znaleckým posudkom Ing. Lýdie Pohlovej, ktorý vypracovala na podnet žalobcov. Podrobnejším preskúmaním tohto znaleckého posudku by súd musel dospieť k záveru, že postup znalkyne, ktorý zvolila za účelom ocenenia pozemkov a samotný výsledok ocenenia je v rozpore s viacerými ustanoveniami zákona č. 503/2003 Z.z., predovšetkým, že mal byť oceňovaný pozemok, ktorý má charakter poľnohospodárskej pôdy, tak ako bol žalobcom odobratý, že pozemok sa v čase prechodu na štát s najväčšou pravdepodobnosťou nachádzal v extraviláne obce a pre výpočet náhrady sa analogicky mal použiť zákon č. 229/1991 Zb. Novela zákona č. 503/2003 Z.z. zákonom č. 549/2004 Z.z., účinná od 1. novembra 2004, v ustanovení § 8a upravovala postup pri poskytovaní finančnej náhrady znením: „Pri poskytnutí finančnej náhrady oprávnenej osobe podľa § 6 ods. 2 sa postupuje podľa ustanovenia cenového predpisu platného ku dňu nadobudnutia účinnosti zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku“, čím bol zákon č. 503/2003 Z.z. uvedený do súladu so zákonom č. 229/1991 Zb. Keďže súd sa nezaoberal správnosťou obsahu znaleckého posudku, či je tento v súlade s ustanoveniami reštitučných zákonov a či je v súlade s účelom reštitučných zákonov, možno z toho vyvodiť záver, že súd v dôkaznom procese pochybil, keď nerešpektoval ustanovenia reštitučných zákonov, čo spôsobilo nedostatočný podklad pre hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O.s.p. a následné rozhodnutie o žalobe.

Žalobcovia 1/, 2/ sa vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora stotožnili tak s rozhodnutím okresného súdu, ako aj s uznesením Krajského súdu v Trnave z 28. februára 2011 sp. zn. 11 Co 32/2011, ktorým odvolací súd odmietol ako oneskorene podané „vykonštruované“ odvolanie žalovaného podané na pošte dňa 29.12.2010 (podané viac ako tri roky po právoplatnosti prvostupňového rozhodnutia). Poukázali na to, že proti uvedenému uzneseniu krajského súdu, ako aj proti týmto mimoriadnym dovolaním napadnutému rozsudku okresného súdu prebieha na Najvyššom súde Slovenskej republiky dovolacie konanie pod sp. zn. 1 Cdo 129/2011 na základe dovolania podaného žalovaným. Preto podľa názoru žalobcov mimoriadne dovolanie v tomto prípade nie je prípustné, keďže ochranu proti uvedenému rozhodnutiu je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami (v tomto prípade dovolaním), čo aj žalovaný v danom prípade uskutočňuje. Taktiež vyslovili názor, že mimoriadne dovolanie v tomto prípade nie je prípustné, a to z dôvodu, že bolo podané v rozpore s ustanovením § 243g O.s.p., a to viac ako tri a pol roka po nadobudnutí právoplatnosti týmto mimoriadnym dovolaním napadnutého rozhodnutia. Preto navrhli mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora odmietnuť a žalovaného zaviazat' na náhradu trov dovolacieho konania vo výške 3 685,48 €.

Žalovaný sa vo vyjadrení stotožnil s mimoriadnym dovolaním.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 3 O.s.p.) pred tým, než by sa napadnutým rozhodnutím okresného súdu zaoberal z hľadiska jeho vecnej správnosti, skúmal najskôr, či mimoriadne dovolanie generálny prokurátor podal v zákonom určenej lehote.

Ak generálny prokurátor na základe podnetu účastníka konania, osoby dotknutej rozhodnutím súdu alebo osoby poškodenej rozhodnutím súdu zistí, že právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený zákon (§ 243f), a ak to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, podá proti takémuto rozhodnutiu súdu mimoriadne dovolanie (§ 243e ods. 1 O.s.p.).

Z ustanovenia § 243g O.s.p. vyplýva, že mimoriadne dovolanie podáva generálny prokurátor na dovolacom súde do jedného roka od právoplatnosti rozhodnutia súdu.

Vychádzajúc z § 243g O.s.p., podanie mimoriadneho dovolania je ohraničené objektívnou procesnou lehotou. Dĺžka lehoty na podanie mimoriadneho dovolania je jeden rok. Keďže (tak, ako v prípade lehoty na podanie dovolania v zmysle § 240 O.s.p.) ide o lehotu zákonnú, jej dĺžku nemožno predĺžiť ani skrátiť. Zmeškanie lehoty, hoci by k nemu došlo z ospravedlniteľných dôvodov, nie je možné odpustiť. Aplikácia ustanovenia § 58 ods. 1 O.s.p. je vylúčená. Lehota na podanie mimoriadneho dovolania sa počíta od právoplatnosti rozhodnutia, proti ktorému smeruje. Ide o lehotu určenú podľa rokov, to znamená, že lehota sa skončí uplynutím toho dňa, ktorý sa zhoduje svojim označením s dňom, keď došlo ku skutočnosti, ktorá určuje začiatok plynutia lehoty, teda dňom, keď rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť (§ 57 ods. 2 O.s.p.).

Z obsahu spisu je zrejmé, že generálny prokurátor podal mimoriadne dovolanie na dovolacom súde 1. júla 2011, pričom v mimoriadnom dovolaní uviedol, že „rozsudok Okresného súdu v Trnave č.k. 36 C 46/2006-201 bol až na výzvu odporcu platne doručený odporcovi dňa 29. júna 2010 a z toho dôvodu rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť dňom 15. júla 2010“. Ako je ďalej v dôvodoch mimoriadneho dovolania uvedené, „podľa názoru odporcu bol však rozsudok Okresného súdu v Trnave č.k. 36 C 46/2006-201 platne doručený odporcovi až 15. decembra 2010, kedy ho na základe poverenia osobne prevzala zamestnankyňa odporcu. Z tohto dôvodu odporca podal 30. decembra 2010 proti uvedenému rozsudku Okresného súdu v Trnave odvolanie. Krajský súd v Trnave uznesením z 28. februára 2011 č.k. 11 Co 32/2011-262 odvolanie odporcu odmietol ako oneskorene podané. Mal za to, že rozsudok okresného súdu bol odporcovi doručený 29. júna 2010 a teda lehota na podanie odvolania mu uplynula 14. júla 2010. Proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č.k. 11 Co 32/2011-262 a v časti proti rozsudku Okresného súdu v Trnave č.k. 36 C 46/2006-201, podal odporca dovolanie... Keďže odporca podal podnet na podanie mimoriadneho dovolania len proti rozsudku Okresného súdu v Trnave č.k. 36 C 46/2006-201, pričom dôvody na podanie mimoriadneho dovolania nie sú totožné s dôvodmi uvedenými v dovolaní... podanie mimoriadneho dovolania je dôvodné“.

Vychádzajúc z uvedeného, pre posúdenie dodržania jednoročnej lehoty na podanie mimoriadneho dovolania je rozhodujúce, kedy vlastne mimoriadnym dovolaním napadnutý rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť. Otázkou právoplatnosti predmetného prvostupňového rozsudku sa zaoberal Najvyšší súd Slovenskej republiky v rámci konania o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 28. februára 2011 sp. zn. 11 Co 32/2011, ktorým bolo odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 26. októbra 2007 č.k. 36 C 46/2006-201 odmietnuté, pričom vo svojom uznesení z 21. februára 2013 sp. zn. 1 Cdo 30/2012 (ktorým dovolanie žalovaného odmietol) uzavrel, že rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť 12. decembra 2007. Tento svoj záver dovolací súd v citovanom uznesení odôvodnil tak, že: „V danom prípade súd prvého stupňa rovnopis písomného vyhotovenia rozsudku z 26. októbra 2007 č.k. 36 C 46/2006-201 doručoval poštou; keďže išlo o rozsudok, bolo potrebné doručiť rovnopis do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.); v prípade doručovania žalovanému išlo o doručovanie rozsudku právnickej osobe a preto pri doručovaní takejto zásielky žalovanému bolo potrebné postupovať podľa § 48 ods. 1 O.s.p., t.j. že zásielku poštový doručovateľ doručí pracovníkovi žalovaného oprávnenému za žalovaného prijímať písomnosti.

Údaje uvedené na potvrdení o doručení písomnosti (ďalej len „doručenka“) sa považujú za pravdivé, ak

nie je dokázaný opak (§ 45 ods. 2 O.s.p.).

Z doručenia pripnutého k č.l. 210 spisu vyplýva, že išlo o doručenie doporučenej zásielky s rozsudkom sp. zn. 36 C 46/2006 žalovanému označenému Slovenský pozemkový fond, Regionálny odbor SPF Trnava na adresu 917 01 Vajanského 22, Trnava; doručenie vykonala pošta 26. novembra 2007 tak, že túto zásielku prevzala a potvrdila podpisom na doručení pracovníčka žalovaného oprávnená za túto právnickú osobu prijímať písomnosti, čo je zrejmé z odtlačku pečiatky na doručení s textom „SPLNOMOCNENEC“. Úplne rovnakým postupom (odtlačkom pečiatky s textom „SPLNOMOCNENEC“, podpisom a uvedením dátumu prevzatia na doručení) tá istá pracovníčka prevzala 2. októbra 2007 zásielku s predvolaním na pojednávanie v tejto právnej veci vytýčené na 26. októbra 2007 (porovnaj doručenie pripnuté k č.l. 183 spisu).

Zákonom č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách (prvou vetou § 34) zriadil sa Slovenský pozemkový fond (ďalej len „pozemkový fond“); z ostatného (zvyšného) textu § 34 tvoriaceho druhú vetu vyplýva, že pozemkový fond je právnická osoba a zapisuje sa do podnikového registra (ide o text platný a účinný v znení do 28. februára 2011). V § 34 cit. zákona sa v odseku 1 až s účinnosťou od 1. marca 2011 doplnili vety: „Sídlo pozemkového fondu je Bratislava. Pozemkový fond môže zriaďovať územné organizačné útvary a určovať ich sídla“.

Aj pred 1. marcom 2011 v organizačnom členení fondu pôsobili zriadené regionálne odbory ako jeho územné organizačné útvary a registratúrny poriadok pozemkového fondu účinný od 1. januára 2005 (porovnaj <http://www.pozfond.sk/documents/OrganizacnePredpisy/rp.pdf>) stanovil, že pre prijímanie zásielok fondu pre riaditeľstvo fondu je zriadená centrálna podateľňa a na regionálnych odboroch funkciu podateľne (ďalej „podateľňa regionálneho odboru“) plní poverený zamestnanec regionálneho odboru, pričom ustanovenia registratúrneho poriadku o centrálnej podateľni sa na podateľne regionálnych odborov vzťahujú obdobne. Pokiaľ nie je stanovené inak, alebo pokiaľ to nevyplýva z osobitných predpisov, preberá zásielky doručené na fond zamestnanec podateľne, ktorým je na účely registratúrneho poriadku

- a) na riaditeľstve fondu zamestnanec centrálnej podateľne,
- b) na regionálnom odbore zamestnanec poverený riaditeľom regionálneho odboru.

Z obsahu spisu vyplýva, že pozemkový fond vo svojich podaniach z 2. marca 2005 a 13. marca 2006 adresovaných žalobcom sa označoval (v hlavičke) ako „Slovenský pozemkový fond Búdkova 36, Bratislava Regionálny odbor Vajanského nám. 22, TRNAVA PSČ: 917 01“ a v údajoch odtlačku pečiatky na týchto podaniach sa vymedzoval ako „SLOVENSKÝ POZEMKOVÝ FOND Bratislava - regionálny odbor Vajanského nám. 22 917 01 TRNAVA“ (porovnaj č.l. 15, 16 spisu). Nadväzne na to, že vec sa týka Regionálneho odboru Slovenského pozemkového fondu Trnava, uviedli žalobcovia v žalobe ako žalovaného Slovenský pozemkový fond so sídlom: Búdková č. 36, 817 15 Bratislava, IČO: 17 335 345, Regionálny odbor SPF Trnava, Vajanského č. 22, 917 01 Trnava (porovnaj č.l. 3 spisu). Slovenský pozemkový fond ako právnická osoba bol týmto spôsobom v žalobe riadne označený ako účastník konania s pripojením údajov o jeho príslušnej organizačnej zložke.

V tomto prípade zásielku s rovnopisom rozsudku prevzala 26. novembra 2007 pracovníčka (zamestnankyňa) žalovaného oprávnená za túto právnickú osobu prijímať písomnosti. Išlo o doručenie účinné v zmysle citovaného § 48 ods. 1 prvej vety O.s.p.; na uvedenej skutočnosti nič nemení, že išlo o poverenú zamestnankyňu pre prijímanie zásielok na príslušnom regionálnom odbore žalovaného (porovnaj m.m. R 18/1965). Hodno podotknúť, že žalovaný v konaní nespochybnil samotné takéto doručenie rovnopisu rozsudku jeho poverenej zamestnankyni na príslušnom regionálnom odbore, resp. jej oprávnenie preberať zásielky (nebrojí proti správnosti údajov obsiahnutých na predmetnej - teda proti tomu, že rovnopis rozsudku bol takto doručený); jeho argumentácia je založená výslovne na tom, že takéto doručenie mimo adresu jeho sídla zapísanú v obchodnom registri musí byť bez ďalšieho neúčinné, keďže regionálny odbor nemá právnu subjektivitu (porovnaj napr. č.l. 218 spisu). S týmto názorom sa dovolací súd nestotožňuje. Je totiž bez právneho významu to, že samotný územný organizačný útvar

žalovaného právnu subjektivitou nedisponuje; doručenie rovnopisu rozsudku priamo tejto organizačnej zložke žalovaného neznamená, že rovnopis rozsudku bol doručený osobe odlišnej od účastníka - žalovaného. Doručením na preberanie zásielok fondu poverenej zamestnankyni („splnomocnencovi“) Regionálneho odboru Slovenského pozemkového fondu Trnava, ktorého sa vec týkala, nastali účinky doručenia podľa § 48 ods. 1 prvej vety O.s.p. - doručenie rovnopisu rozsudku priamo tejto organizačnej zložke žalovaného má účinok doručenia žalovanému. S obdobným posudzovaním doručovania organizačnej zložke právnickej osoby sa možno stretnúť aj v judikatúre Najvyššieho súdu Českej republiky (porovnaj napr. m.m. uznesenie zo 4. decembra 2001 sp. zn. 21 Cdo 1420/2000).

Doručovanie ad manus proprias (do vlastných rúk) je najdokonalejšou formou doručovania, pretože ním sa má dostať doručovaná písomnosť bezprostredne do rúk adresáta. Samá skutočnosť, že na obálke doporučenej zásielky s rozsudkom údaj „Do vlastných rúk“ nebol vyznačený, nie je podstatná, keďže určený príjemca (adresát) doporučenej zásielky v tomto prípade skutočne takúto zásielku od pošty prevzal (bola mu doručená); v tejto spojitosti argumentácia žalovaného spochybňujúca predmetné doručenie odkazom na § 48 ods. 2 O.s.p. je celkom neprípadá, lebo uvedená úprava rieši otázku náhradného doručenia, o ktoré tu predsa nešlo.

Vychádzajúc z podaného dovolací súd dospel k záveru, že 26. novembra 2007 boli splnené predpoklady ustanovenia § 48 ods. 1 prvej vety O.s.p. pre účinné doručenie zásielky obsahujúcej rovnopis rozsudku súdu prvého stupňa žalovanému. V ten istý deň prevzal rovnopis rozsudku zástupca žalobcov.

Doručený rozsudok, ktorý už nemožno napadnúť odvolaním, je právoplatný (§ 159 ods. 1 O.s.p.). V zmysle citovaného ustanovenia rozsudok súdu prvého stupňa z 26. októbra 2007 č.k. 36 C 46/2006-201 (márnym uplynutím odvolacej lehoty 15 dní od doručenia rozhodnutia) nadobudol právoplatnosť 12. decembra 2007...

Vychádzajúc z citovaného, podrobne zdôvodneného záveru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 1 Cdo 30/2012 o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 28. februára 2011 sp. zn. 11 Co 32/2011, týkajúceho sa právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Trnava z 26. októbra 2007 č.k. 36 C 46/2006-201, ktorý je relevantným právnym záverom i v tomto konaní o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora, nemožno inak, než konštatovať, že pokiaľ napadnutý rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť 12. decembra 2007, mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora podané proti tomuto rozsudku na dovolacom súde 1. júla 2011 bolo podané oneskorene.

Vzhľadom na to Najvyšší súd Slovenskej republiky oneskorene podané mimoriadne dovolanie odmietol (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. a § 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p.).

V dovolacom konaní úspešným žalobcom 1/, 2/ vznikol nárok na náhradu tohto konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobcovia prostredníctvom svojho advokáta podali návrh na priznanie náhrady trov dovolacieho konania v celkovej výške 3 685,48 € vychádzajúc z tarifnej hodnoty, u každého, 1 315 939,72 €. Najvyšší súd im priznal náhradu, ktorá spočíva v odmene advokáta za jeden spoločný úkon právnej služby pri zastupovaní dvoch osôb [§ 13 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)] poskytnutej vypracovaním písomného vyjadrenia žalobcov k mimoriadnemu dovolaniu (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky) vo výške 3 052,25 € (§ 10 ods. 1 vyhlášky) + 7,63 € - režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky) + 611,98 € [20 % DPH (§ 18 ods. 3 vyhlášky)].

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.